

Το Πνεύμα της Γέννησης επιμένει: Όποιος εξέρχεται του εαυτού του σώζεται

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Τί κοινό μπορεί να έχουν οι ασήμαντοι βοσκοί με τους σοφούς μάγους;

Οι άγγελοι με τα άλογα ζώα;

Τα ουράνια σώματα με την περιφρονημένη σπηλιά;

Του Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Ιγνατίου

Τί κοινό μπορεί να έχουν οι ασήμαντοι βοσκοί με τους σοφούς μάγους; Οι άγγελοι με τα άλογα ζώα; Τα ουράνια σώματα με την περιφρονημένη σπηλιά;

Η μαγική νύχτα των Χριστουγέννων, που όπου νά 'ναι πλησιάζει, πέρα από όλα τ' άλλα, ήταν μια νύχτα συνάντησης. Συνάντησης όχι μόνον πλασμάτων αυτού του κόσμου, αλλά και πλασμάτων του κόσμου μας με κόσμο άλλο, κόσμο αόρατο για τα μάτια μας, κόσμο πνευματικό. Λες και όλη η Δημιουργία, ορατών και αοράτων, ξαναβρίσκει ένα χαμένο κέντρο, λες και ένας διασπασμένος κόσμος, με τα κομμάτια του απομονωμένα, στεγανά, ακόμη και εχθρικά το ένα με το άλλο, συμφιλιώνονται και γίνονται ξανά αρμονικά εξαρτήματα μιας νέας τάξης ειρήνης και δικαιοσύνης.

Οι δυνάμεις αυτού του κόσμου, σήμερα, όπως και τότε, συνεχίζουν να κινούνται με φυγόκεντρο φορά. Σα να γυρίζει ο κόσμος όλος με τρελή ταχύτητα και πασκίζει να μας εξακοντίσει στις άκρες του Σύμπαντος. Όσο περνούν οι αιώνες, η ανθρώπινη μοναξιά αυξάνεται. Σχέσεις ανθρώπων και εθνών κτίζονται πάνω στον πόθο για εκμηδένιση του άλλου. Δεν βρεθήκαμε άξιοι των δώρων της ζωής. Αντί για

ευγνωμοσύνη, θέριεψε η αρπαγή. Αντί για συμφωνία των ψυχών με αίτημα κοινό τη δικαιοσύνη και την αλληλεγγύη, γιγαντώθηκε ο πόθος για νίκες, όλο και περισσότερες νίκες, εναντίον αντιπάλων στα κάθε είδους πεδία μαχών.

Συχνά τονίζεται η θεολογική σημασία των Χριστουγέννων: Η πρόσληψη της ανθρώπινης φύσης εκ μέρους του Υιού και Λόγου του Θεού, το ξεκίνημα του μυστηρίου της Θείας Οικονομίας ή η επαναθεμελίωση της σχέσης του Θεού με τον άνθρωπο. Όμως, πάντα θα παραμένουν ως ζητούμενο οι πρακτικές συνέπειες και οι νέες ευκαιρίες που μας προσφέρει αυτό το μεγάλο κοσμοϊστορικό γεγονός. Τα Χριστούγεννα αποτελούν υλοποίηση μιας πρωτοβουλίας για συνάντηση και πρόσκληση εξόδου από τα κάθε είδους στεγανά μας. Σε εποχές μάλιστα φόβου, όπως η δική μας, εποχές όπου ως πρώτη ανακλαστική κίνηση προβάλλει η άμυνα και η περιχαράκωση, η Φάτνη της Βηθλεέμ καλεί σε θαρραλέα έξοδο και συνάντηση με το διαφορετικό. Τα πρόσφατα γεγονότα θέλουν να μας διδάξουν πως η επικοινωνία απειλεί την ταυτότητα και τα κεκτημένα μας. Το πνεύμα των Χριστουγέννων, όμως, επιμένει: Όποιος εξέρχεται του εαυτού του, σώζεται. Ακολουθώντας τα βήματα ενός Θεού που «βγαίνει» από την αυτάρκειά Του, γνωρίζουμε τους ανθρώπους και αναγνωρίζουμε τα αληθινά πανανθρώπινα κεκτημένα μας: Τον πόθο μας για ειρήνη, τη δίψα μας για δικαιοσύνη και την προθυμία μας να πορευτούμε όλοι μαζί σε δρόμους συμφιλίωσης και αλληλοκατανόησης.

Δεν είναι καθόλου τυχαίο, πως στην παράδοσή μας οι μέρες αυτές αποτελούσαν πάντα ευκαιρία ξανανταμώματος. Οι οικογένειες πάντα, τέτοιες μέρες, ξαναεύρισκαν τους χαμένους τους δεσμούς, ξενιτεμένοι επέστρεφαν μετά από πολλά χρόνια, οι νέες γενιές, μαζί με τις χριστουγεννιάτικες λιχουδιές, γευόντουσαν το υπέροχο συναίσθημα του «ανήκειν» σε μια ευρύτερη οικογένεια. Ίσως θεωρήσει κανείς πως μέσα στα οικογενειακά πλαίσια τέτοιου είδους «ανοίγματα» είναι πολύ πιο εύκολα από άλλα αντίστοιχα μεταξύ των λαών. Κι όμως! Γνωρίζουμε καλά, πως σε κάθε οικογένεια υπάρχουν πάντα οι ...φυγόκεντρες δυνάμεις που διασπούν, συχνά με επώδυνο τρόπο, τους συγγενικούς δεσμούς. Γνωρίζουμε, όμως, το ίδιο καλά, πως σε κάθε οικογένεια υπάρχουν πάντα οι λίγοι, πολλές φορές μονάχα ο ένας, που με την ευγενική επιμονή τους, τη συμφιλιωτική τους πρωτοβουλία και την καλοσύνη τους καλούν όλους ξανά στο γιορταστικό τραπέζι και ανοίγουν ένα καινούργιο κεφάλαιο σε διαταραγμένες συγγενικές σχέσεις. Αυτή είναι η ποιότητα των ανθρώπων που -νομίζω- θα έκαναν τον νεογέννητο Χριστό να χαμογελάσει (όπως λένε και τα Χριστουγεννιάτικα τραγούδια), αν τους έβλεπε γύρω από τη φάτνη Του. Ανθρώπων συμφιλιωτικών, έτοιμων να ανοίγουν δρόμους επικοινωνίας, ανοχής, υπομονής και συγχωρητικότητας. Ανθρώπων με πρωτοβουλίες αγάπης, που ξέρουν να

μεταμορφώνουν τον μικρόκοσμό τους. Ανθρώπων πολύτιμων για τις μέρες μας, στις οποίες η οικονομική στενότητα εμπεριέχει τον κίνδυνο όλα να οδηγηθούν σε μαρασμό.

Ο Χριστός μας δεν γεννήθηκε σε καλύτερες εποχές από τη δική μας. Ίδια πάντα τα πάθη των ανθρώπων, όπως θά 'λεγε και ο Παπαδιαμάντης. Γι' αυτό και τα Χριστούγεννα είναι πάντοτε σημερινά. Προκύπτουν, όπως τότε, απαρατήρητα, ανεπαίσθητα και περιφρονημένα. Αρχίζουν, όμως, να διεισδύουν σε κάθε χώρο, σε κάθε σπίτι, σε κάθε ψυχή και επιδιώκουν να συμφιλιώσουν τα διεστώτα. Ευτυχισμένοι όσοι τα αντιλαμβάνονται και με προθυμία γίνονται συνεργοί αυτής της *συμφιλίωσης ψυχών και του κόσμου ολάκερου*.

Πηγή: synodoiporia.gr